

Arrest

nr. 263 223 van 28 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat M. DE BUISSET verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen

en de staatlozen. In de beslissing omtrent verzoekster wordt integraal verwezen naar de beslissing omtrent verzoeker.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekers op 15 februari 2019 in Griekenland internationale bescherming is verleend. Dit wordt door verzoekers niet betwist.

In de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die internationale bescherming genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen; dat verzoekers er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten; dat aan de status van verzoekers een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoekers er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Verzoekers blijven in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een

situatie terechtkomen die zo ernstig zijn waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen.

4.2. Verzoekers verwijzen verder nog naar de huidige corona-pandemie. Zij stellen dat het hierdoor onmogelijk is terug te keren naar Griekenland, mede door onvoldoende gezondheidszorg en overbevolking. Zij halen een aantal bronnen aan die zouden stellen dat er wordt gevreesd voor de gezondheid van vluchteling en migranten en dat een humanitaire ramp onvermijdelijk lijkt. Zij stellen te zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting.

Betreffende verzoekers' verwijzing naar de pandemie COVID-19, wijst de Raad er op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad stelt verder dat verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, in casu Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers blijven hier geheel in gebreke. Zij komen immers niet verder dan het formuleren van algemene bewering en kritiek, doch tonen zij niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat Griekenland meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Griekenland, maar ook heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft

4.3. Verzoekers verwijzen vervolgens naar de medische problemen van verzoekster. Zij herhalen dat er een grote kans is dat verzoekers zullen worden geconfronteerd met allerlei belemmeringen m.b.t. de toegang tot gezondheidszorg.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de medische problemen van verzoekster het volgende gestelde: "Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet kan aantonen dat uw, of die van uw echtgenote, mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaatgeneraal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien merkt het CGVS het volgende op ten aanzien van de problemen aangaande de toegang tot medische zorgen van uw echtgenote. U verklaart hierover dat het moeilijk was voor jullie om een afspraak te krijgen bij een arts, alsook dat u eerst een verwijfsbrief moest halen vooraleer u toegang kreeg tot de gezondheidszorg. Hoewel het betreurenswaardig is dat u volgens uw verklaringen lang moest wachten op een doktersafspraak, blijkt echter uit de door u neergelegde medische attesten van uw echtgenote (zie map documenten – document 2) dat uw echtgenote wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg en zowel medische- als psychologische hulp ontving. Uw verklaringen bevestigen dit, daar u eveneens verklaart dat zowel u een arts heeft kunnen zien omwille van uw nierproblemen, en dat uw echtgenote bij een huisarts en een maagspecialist is geweest, die uw echtgenote daarna ook doorverwezen heeft (CGVS, p.9)". Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan deze motieven. Zij beperken zich tot een loutere herhaling van hun betoog, zonder in te gaan op de gegeven motieven.

4.4. Verzoekers verwijzen vervolgens nogmaals naar hun kwetsbare profiel als gezin met vijf jongere kinderen en nadien een traumatisch verblijf in Griekenland hadden. Zij stellen geen toegang te hebben te hebben gehad tot opvang, huisvesting, medische zorgen, de arbeidsmarkt, taallessen of enige financiële steun.

De Raad stelt vast dat verzoekers louter hun betoog herhalen, zonder in te gaan op de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing.

4.5. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat een verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoekers tonen niet in concreto aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers' levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers beperken zich tot het verwijzen naar bronnen omtrent de algemene levensomstandigheden in Griekenland.

5. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 mei 2021, verwijzen verzoekende partijen naar de ernstige psychische problematiek van verzoekster waarvoor ze nog altijd behandeld wordt. Verzoekende partijen verwijzen ter ondersteuning naar de medische attesten bij hun aanvullende nota. De Raad wijst erop dat de medische attesten dateren van 2020 en vraagt recente attesten in te dienen binnen de 8 dagen.

4.2. De Raad stelt vast dat ondanks/niettegenstaande de uitdrukkelijk vraag van de voorzitter ter terechtzitting van 6 oktober 2021 om (een) nieuw(e), recent(e) (medisch) attest(en) aan de Raad over te maken waaruit kan blijken dat verzoekster psychiatrische hulp of bijstand krijgt, niet enig dergelijk stuk werd overgemaakt binnen de daartoe voorziene (termijn van) 8 dagen.

4.3. De Raad herhaalt vervolgens de grond in voornoemde beschikking waar erop wordt gewezen dat het *“aan de verzoekers toe”* komt *“om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoekers zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.”*

In de beschikking van 31 mei 2021 wordt dan ook *“benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Verzoekers blijven in gebreke om aan te tonen dat zij, wat betreft hun persoonlijke situatie, mishandelingen hebben ondergaan of riskeren te ondergaan omwille van hun hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming genieten, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig zijn waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling”*, waarna wordt vastgesteld dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissingen.”*

4.4. In het licht van het voorgaande en zoals eerder in voormelde beschikking aangegeven, is de loutere, algemene verwijzing naar de situatie van personen die om internationale bescherming in Griekenland verzoeken, dan wel deze er hebben verkregen, op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekende partijen hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor verzoekende partijen hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze *in concreto* te worden aangetoond/ geleverd, doch verzoekende partijen blijven hier in gebreke.

Ofschoon niet wordt betwist dat, zoals blijkt uit de ter terechtzitting per aanvullende nota bijgebrachte stukken, aangeduid als *“1. Medische behandeling – lijst met medicijnen 2. Medische dossier van het centrum waaruit blijkt dat zij opgevolgd is door een psychiater. 3. Attest van de psychiater met medicijnen”*, verzoekster H. S. in het verleden, en meer bepaald blijkens de voorgelegde stukken in het jaar 2020 en dat voor de periode tot eind juli 2020, in België psychiatrisch werd opgevolgd en zij dagelijks medicatie nam/neemt, in welk verband in een van de bijgebrachte documenten wordt gesteld dat zij *“(…) eigenlijk vooral probleem van zeer veel piekeren en met doorslapen”* heeft, blijkt uit niets dat verzoekster heden nog psychiatrische bijstand of hulp nodig heeft en vandaag de dag nog zou krijgen.

Dat verzoekster, zoals ter zitting wordt betoogd, heden met een ernstige psychiatrische problematiek kampt en hiervoor vandaag de dag nog in behandeling zou zijn, blijkt nergens uit en wordt door de verzoekende partijen, ondanks de uitdrukkelijke vraag (ter zitting) hiertoe enig bewijs voor te leggen, niet concreet aangetoond. Uit niets blijkt en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat verzoekster heden nog psychiatrische opvolging nodig heeft en/of dat deze er actueel nog zou zijn.

4.5. Verzoekende partijen gaan ter zitting bovendien niet in op, en laten geheel na daadwerkelijk concrete opmerkingen te formuleren omtrent de grond in de beschikking van 31 mei 2021 waar met betrekking tot die medisch-psychische problematiek het volgende wordt vastgesteld:

“Verzoekers verwijzen vervolgens naar de medische problemen van verzoekster. Zij herhalen dat er een grote kans is dat verzoekers zullen worden geconfronteerd met allerlei belemmeringen m.b.t. de toegang tot gezondheidszorg.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de medische problemen van verzoekster het volgende gestelde: “Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet kan aantonen dat uw, of die van uw echtgenote, mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaatgeneraal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure. Bovendien merkt het CGVS het volgende op ten aanzien van de problemen aangaande de toegang tot medische zorgen van uw echtgenote. U verklaart hierover dat het moeilijk was voor jullie om een afspraak te krijgen bij een arts, alsook dat u eerst een verwijfsbrief moest halen vooraleer u toegang kreeg tot de gezondheidszorg. Hoewel het betreurenswaardig is dat u volgens uw verklaringen lang moest wachten op een doktersafspraak, blijkt echter uit de door u neergelegde medische attesten van uw echtgenote (zie map documenten – document 2) dat uw echtgenote wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg en zowel medische- als psychologische hulp ontving. Uw verklaringen bevestigen dit, daar u eveneens verklaart dat zowel u een arts heeft kunnen zien omwille van uw nierproblemen, en dat uw echtgenote bij een huisarts en een maagspecialist is geweest, die uw echtgenote daarna ook doorverwezen heeft (CGVS, p.9).”. Verzoekers betoog doet geen afbreuk aan deze motieven. Zij beperken zich tot een loutere herhaling van hun betoog, zonder in te gaan op de gegeven motieven.”

Verzoekende partijen ontkrachten noch weerleggen voormelde en de overige in de beschikking van 31 mei 2021 opgenomen gronden. De Raad stipt nog aan dat het ter zitting neergelegde medisch dossier voormelde eerder gedane vaststelling bevestigt dat verzoekende partij in Griekenland toegang had tot psychologische hulp, waar wordt opgemerkt: *“Zij was in Griekland naar psychiater geweest, zie docu”*.

4.6. Verzoekende partijen tonen bijgevolg niet aan dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor hun situatie (bij terugkeer) in Griekenland kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS